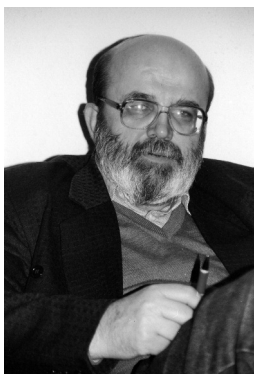

Halott költőbarátaihoz

„Hintázunk itt vidáman
hintázunk itt vadul”

Rába György: A hinta

nem figyel ránk senki már
se mennydörgés odafent
se taps alul
istenünknek sátánunknak
más a gondja
szállva föl s zuhanva a mélybe
hajdani hősök bohócok
kezünkből kihull fegyver és csörgő
fogunk összekoccan
bensőnk üres
szállunk a semmiben
bal lábunkkal odébb lökünk
akaratlan egy vaksi csillagot
így hintázunk hajtjuk magunkat
vadul
nem tudva már
mi van még fölül
s mi alul

A bohóc búcsúja

valahol már fejtik
a természet valamely hegyfalából
lehet valahol most fejtik ki
majdani sírkövem
– készülj készülj bohóc
nyögnek az ég eresztékei
leszakadóban a rozoga boltozat
a kacagás saját szájába fúl
kihűlt hold-kráter a szem
emléktelen nyelvem is lassan
feladja már a szavakat
feledi a szót
mely mindig fölemelt
lábamon ólomcsizma
időm ólomidő
valahol fejtik már
a természet valamely hegyfalából
valahol lehet most fejtik ki
majdani sírkövem
készülj büszke bohóc
az előadásnak lassan vége
hajts fejet hát
de meg
ne hajolj

Isten ölében

A kert; a kert; ez a kert...
már nem hasonlít önmagára.
És nem hasonlít apámra sem,
nem hasonlít ez a kert már apámra.
Egyek voltak nemrég,
külön-külön is egyek.
Otthontalan kóvályognak most benne
a madarak, bogarak, legyek.
Kivirágzott tavaszonként apámban,
és apám is kivirágzott benne.
Ez a kert már nem apám kertje –
rá mintha nem is emlékezne.
Csak bámulom, de nem az ő szemével látom,
nem az ő kezével metszem a szőlőt s a fákat,
nem az ő szívével várok esőre, napsütésre –
Isten ölében ül már,
s durcásan fordít nekünk hátat.

Hangverseny

„Amikor a közönség megérkezik, a zenészek felállnak, és megköszönik az el sem hangzott tapsot. Nem is lehet taps, hiszen az előadás még nem kezdődött el.”

Harag György próbanaplójából

A zenészek felállnak mély este van
sorjáznak vissza a színhelyek, bugyrok
elveszített utak, lépcsők, képek

A zenészek felállnak – itt az ősz
kék ködökben a koncertterem-világ
halottak foszlott bőre leng a fákon

Sarkig tárul egy rég elkorhadt ajtó
fény dereng sosem-volt hálósobákból
mítoszok süvöltő szele csap arcul

Bőrödet magadra húzod s magadra
hunyt szemmel rejtőzöl a világ elől
idegen pupillák torkolattüze villan

Egy ágy indul feléd apád halálos ágya
a zenészek felállnak hallgat a város
zsebóra ketyeg: a hold hó lesz nemsokára hó

A szél rég messze tűnt gyermek hüppögését hozza
kopoltyúd lüktet csőröd összezárul
hangok kergetik egymást léted barlangrendszerében

A zenészek felállnak mély este van
szél süvölt zsebóra ketyeg s nem tapsolsz
most sem koldus teremtő kóbor isten